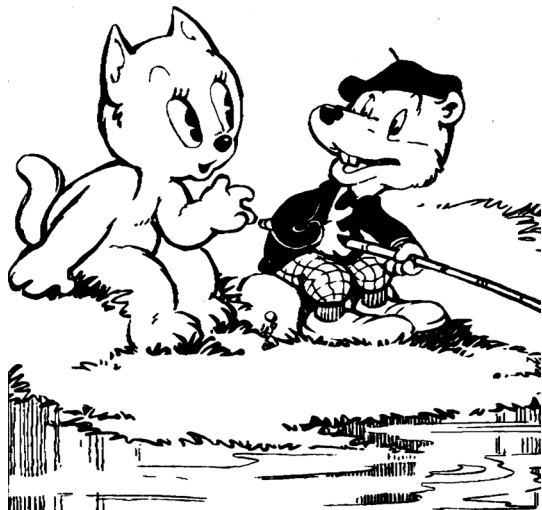

schotschriften naar een grote schoorsteen. De vellen papier worden de lucht in geschoten en door de zeewind meegenomen.

Op een ander eiland van de Paratenarchipel gaat het er heftiger aan toe. Kanonnen schieten 'cultureel beschilderde' bommen op de vijand af. Na de ontdekking dat er in die bommen goud is verwerkt, breekt er een twist uit over het eigendomsrecht: is een bom eigendom van degene die ermee beschoten is? Een speciale commissie moet dat uitmaken.

Lekker makkelijk, dat propagandawerk tegen een soort van vijand. In Argus' woorden: 'Het gaat niet om de kwaliteit, maar om de hoeveelheid. We rijgen de letters aan elkaar als kralen aan een snoer.'

Toch blijkt Argus er genoeg van te krijgen. Al in de volgende geschiedenis – *De Wenswerkster* (1953) – leeft hij weer met de karige arbeidsvoorwaarden van de krant. Vissend op zijn enige vakantiedag per jaar wordt hij door Tom Poes aangetroffen aan de oever van de rivier de Rommel.

Effect op de avant-garde kunst

In 1953 treedt Argus voor het eerst op als kunstredacteur, zo blijkt uit het verhaal *De Pruikenmaker*. Zijn lovende bespreking van een schilderijtentoonstelling in het Stedelijk Museum te Rommeldam heeft paradoxale gevolgen.

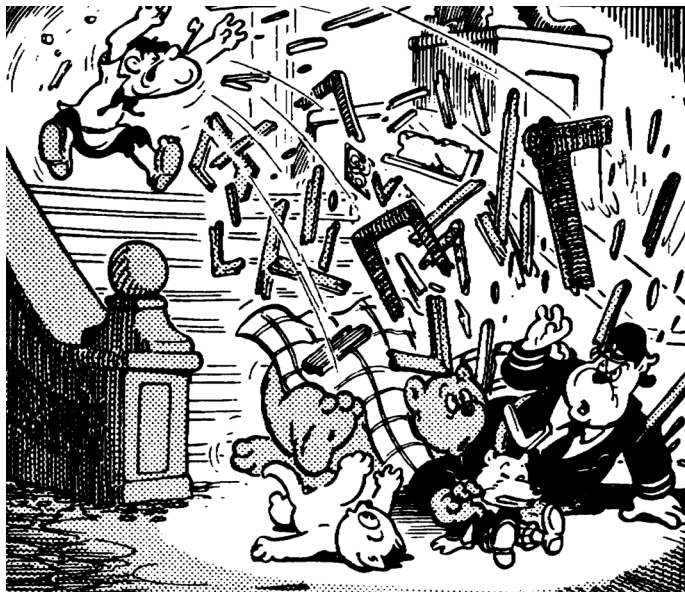
Tegen middernacht, waarom juist dan kan hier onbesproken blijven, betreden heer Bommel en Tom Poes het helverlichte museum. Het tweetal wordt verrast door een gewelddadig tafereel: de schilder Terpen Tijn is bezig om zijn kunstwerken tot brandhout te hakken.

‘Waarom maakt u alles kapot?’ vraagt Tom Poes. ‘Het is rommel!’ schreeuwt de schilder. ‘Lorreboel! Burgermansdoekjes! Grove eh... dinges! Vanmorgen stond er een goeie kritiek over mijn werk in de kranten en gisteren zijn er twee doekjes verkocht. Dus moet het rommel zijn, vat je, makker?’

Tom Poes begrijpt het nog niet. ‘Het is toch prettig om een goede kritiek in de krant te krijgen? En het is toch fijn als uw schilderijen verkocht worden? Het is een bewijs, dat uw werk mooi gevonden wordt, zou ik denken!’ ‘Ik behoor tot de onsterfelijken,’ snauwt de kunstenaar, ‘en als ik bij mijn leven succes heb, dan bewijst dat, dat ik burgermansrommel maak! Mijn werk is niet bestemd voor de grofstoffelijke vleesmassa’s en voor de bolle koppen van de... eh...’

Het lichtschijsel in het museum heeft inmiddels de aandacht getrokken van commissaris Bulle Bas. Ook Argus, op weg naar

zijn nachtdienst bij de krant, houdt de pas in. ‘Hebt u die tentoonstelling al gezien?’ vraagt hij vriendelijk. ‘De moeite waard hoor. Aardig werk.’

‘Er is daar iemand binnen!’ antwoordt de politiechef. ‘Dat vertrouw ik niet!’ ‘Dat zal die schilder wel zijn,’ zegt Argus sussend. ‘Hij kan natuurlijk niet genoeg krijgen van zijn werk. Ik heb hem een goed besprekinkje in de krant gegeven, dat moedigt zo’n kunstenaar een beetje aan, wat u? Ja, die jongen komt er wel! Veelbelovend werk! Nog een tikje grof hier en daar, maar och, hij zal zijn wilde haren wel kwijtraken, u kent dat!’

Op dat moment komen Tom Poes en heer Bommel het museum uit vliegen. Met een doffe smak belandden zij met de journalist en de politieambtenaar op het plaveisel terwijl een regen van kapotgeslagen spieramen en panelen op het groepje neerdaalt. ‘Bolle vleeslichamen!’ krijst Terpen Tijn vanaf het bordes. ‘Willen mij kapot maken, hè? Een kunstenaar goeie kritieken geven en hem in de haren zitten, hè? Maar ik zal jullie eh... dinges!’ Beduusd vraagt de commissaris zich af: ‘Is het voor een kunstenaar strafbaar om eigen werk kapot te maken?’

De journalist staat intussen ijverig te schrijven. ‘Kunstschilder Tijn vernietigt eigen werk. Goede kritiek van onze kunstredacteur Argus heeft hem het hoofd op hol gebracht. Rukte onze geëerde stadgenoot Bommel hem wilde haren uit? Nachtelijk gevecht in museum.’ Daarna stapt hij weg om het stukje aan zijn bureau te gaan uitwerken.

